

Arrest

nr. 133 908 van 26 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. PAUL loco advocaat F. GELEYN en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Chinese nationaliteit te beschikken, tot de Tibetaanse bevolkingsgroep te behoren en afkomstig te zijn van het district Ganzi (Tib: Gartse), provincie Sichuan, Volksrepubliek China (VRC).

U verliet Tibet op 5 oktober 1996 omdat de Chinese autoriteiten niet gemakkelijk toelaten dat iemand monnik wordt in Tibet en omdat uw familie wou dat u een audiëntie had met de dalai lama in India en er monnik werd. U reisde met uw persoonlijk paspoort via de grensovergang Dram naar Kathmandu in Nepal waar u zich registreerde bij de "Nelen Khang" ("Reception Centre"). U verbleef één

nacht in de "Nelen Khang", vervolgens drie dagen in een ander huis van de "Nelen Khang" en dan bij uw oom. Op 15 december nam uw oom u mee naar India. U ging daardoor niet naar de "Nelen Khang" in Dharamasala.

In India ging u eerst naar Siliguri voor een kalachakra-initiatie van de dalai lama en vervolgens ging u op pelgrimstocht naar Varanasi. Van maart 1997 tot 20 september 2012 woonde u in het Sera Jey-klooster in Bylakuppe, district Mysore, staat Karnataka, India. U liep er eerst zes jaar school in de middelbare school van het klooster, volgde vervolgens zes jaar als student-monnik religieuze debat-cursussen en was er daarna monnik.

In India beschikte u over een "Registration Certificate" (RC; verblijfsvergunning) en een "Identity Certificate" (Indisch internationaal reisdocument voor Tibetanen).

U verliet India omdat u al veel jaren uw familie niet had gezien en u in België de nationaliteit wou verkrijgen om zo uw moeder in Tibet, VRC, die al oud is, te kunnen bezoeken. U verklaarde tevens dat u in India twee keer problemen kende met Indiërs. In ongeveer februari 2011 stalen Indische dorpelingen goederen in de monnikenkamers terwijl de monniken vroeg op gebed waren. Twee dagen voor Tibetaans nieuwjaar 2012 werd u bestolen toen u terugkwam van een gewezen kamergenoot bij wie u in kamp nr 3 vlees ging halen.

Op 1 oktober 2012 nam u in Delhi het vliegtuig en vloog naar Frankrijk. U verbleef één nacht in Frankrijk en kwam vervolgens met de trein naar België. U reisde met uw IC.

Op 2 oktober 2012 vroeg u in België asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: "hukou" (gezinsregistratieboekje), uw diploma, een kopie van uw RC, een kopie van uw attest van de "Nelen Khang" Kathmandu, twee attesten van het Sera Jey-klooster, een kopie van een attest van het Sera Jey-klooster, uw identiteitskaart van het Sera Jey-klooster, uw "Green Book" en 11 foto's.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stel ik vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiäre Bescherming.

Op basis van uw verklaringen (CGVS p. 2-3, DVZ verklaring punten 1-11) en neergelegde documenten – "hukou", "Registration Certificate", "Green Book", kopie attest "Nelen Khang" Kathmandu, studentenkaart, diploma en foto's- kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: G. G. (Chin: Y. J. G., geboren op 08/01/1977 te Chilenlago in het district Ganzi (Tib: Kartse), VRC. Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (CGVS p. 2-5) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 1996 naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit.

Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precare situatie van Tibetanen in VRC en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen (Vragenlijst punt 4-5, CGVS pp. 10-11) dat u omwille van uw deelname aan anti-Chinese manifestaties in India een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China.

In India ging u eerst naar Siliguri voor een kalachakra-initiatie van de dalai lama en vervolgens ging u op pelgrimstocht naar Varanasi. Van maart 1997 tot 20 september 2012 woonde u in het Sera Jey-klooster in Bylakuppe, district Mysore, staat Karnataka, India. U liep er eerst zes jaar school in de middelbare school van het klooster, volgde vervolgens zes jaar als student-monnik religieuze debat-cursussen en was er daarna monnik.

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Over de bescherming die Tibetanen in India genieten, blijkt uit informatie, toegevoegd aan het administratieve dossier, dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt

met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

Uit uw verklaringen en neergelegde documenten blijkt dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van dergelijke RC (CGVS pp. 7-8).

Over de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u ten eerste dat u lang uw familie niet hebt gezien en u in België de Belgische nationaliteit wou verkrijgen om zo uw moeder in Tibet te kunnen bezoeken. Dit asielmotief ressorteert niet onder de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het houdt immers niet in dat u wordt vervolgd omwille van uw politieke tuiging, uw religie, uw ras, uw nationaliteit of omdat u tot een bepaalde sociale groep zou behoren. Het vormt ook geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verder stelde u dat u in India twee keer werd bestolen door Indiërs. U legt daar echter geen begin van bewijs van neer. U hebt in India voor deze problemen ook geen stappen gezet. U bent hiervoor niet naar de politie geweest noch zocht u hulp bij de Centrale Tibetaanse Administratie (CTA) in ballingschap (CGVS p. 9). Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen die in India verblijven voor hun problemen terecht kunnen bij de politie en bij de CTA. Hieruit blijkt dat het feit dat u in India twee keer bent bestolen voor u geen fundamenteel vormde. Bovendien ressorteert het feit dat u twee keer bent bestolen evenmin onder de Vluchtelingenconventie. Dit asielmotief is louter van gemeenrechtelijke aard waarvoor u zich tot de bevoegde diensten in India diende te wenden. Het vormt ook geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U haalde verder geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van bovenstaande stel ik vast dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming beschouw ik als actueel en toereikend, te meer uit informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Over de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie, toegevoegd administratieve dossier, dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel "Yellow Book" genoemd, kunnen verkrijgen bij de Indische autoriteiten. Ze kunnen ook op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

Uit uw verklaringen en neergelegde documenten blijkt dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC. U verklaarde dat u met uw eigen IC heeft gereisd en dat u deze na aankomst in Europa moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde. Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen of een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over (CGVS pp. 8-10). Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India. Bovendien is het uitermate bevreemdend dat u wel tal van andere documenten neerlegde, waaronder een deel ook in kopievorm, zoals uw RC. Het is dan ook niet aannemelijk dat u wel een kopie van uw RC nam en dat u geen kopie zou hebben van uw IC, een identiteitsdocument verbonden met uw RC.

Gelet op uw niet overtuigende verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen. Hierover merk ik ook op dat u aanvankelijk de kopie van uw RC en de kopie van het attest van het Sera Jey-klooster waarin om een terugkeervisum (in uw IC) wordt gevraagd niet neerlegde. Toen u werd gevraagd welke documenten u bij had legde volgende documenten neer: een kopie van uw attest van de "Nelen Khang", twee attesten van het Sera Jey-klooster, een identiteitskaart van het Sera Jey-klooster, een kopie van u diploma, een kopie van uw hukou, foto's en een green Book.

U verklaarde dat u geen andere documenten bij had (CGVS p. 3). Pas toen u er later tijdens het gehoor op werd gewezen dat uw documenten uw verblijf in India slechts tot 2010 aantonen en u werd gevraagd aan te tonen dat u tot in 2012 in India verbleef legde u een kopie van uw RC neer en een kopie van het betreffende attest van het Sera Jey-klooster. Uw verklaring dat u deze documenten was vergeten (CGVS p. 7) houdt weinig steek gezien u wel al een aantal andere documenten van het Sera Jey-klooster neerlegde. Ik leid hier uit af dat u deze documenten om dezelfde redenen bewust achterhield.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

De documenten die u neerlegde vermogen niet mijn appreciatie van uw asielmotieven in de positieve zin om te buigen. Ze weerleggen immers geen van bovenstaande vaststellingen. Uw "hukou" bevestigt uw identiteit en nationaliteit. Uw diploma staft uw scholing. De kopie van uw RC staft uw status in India. De kopie van uw attest van de "Nelen Khang" Kathmandu vormt verder een bewijs dat u uit Tibet, VRC afkomstig bent. De twee attesten van het Sera Jey-klooster en uw identiteitskaart van dat klooster staven uw verblijf en activiteiten in dat klooster. De kopie van een attest van het Sera Jey-klooster staft uw plannen om naar het buitenland te vertrekken. Uw "Green Book" staft dat u tot de Tibetaanse ballingengemeenschap behoort. De 11 foto's staven uw aanwezigheid in Tibet en India en die van uw familie in Tibet.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in uw geval kan beschouwen als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg ken ik u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toe.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Uit de toelichting in het verzoekschrift leidt de Raad af dat verzoeker de artikelen 48, 48/3, 48/4 en 48/5, van de vreemdelingenwet geschonden acht, in samenlezing met de materiële motiveringsplicht en artikel 3 EVRM.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een bundel met 21 stukken.

Verweerder voegt bij zijn nota vier rapporten en een richtlijn van het UNHCR.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil

(wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Betreffende de toepassing van het 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens zijn land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming gezien het land waar hij de laatste jaren voor zijn vertrek verbleef, India, als 'eerste land van asiel' in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn verzoekschrift betwist verzoeker dat India voor hem een 'eerste land van asiel' is in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoeker mogelijks ten opzichte van de Volksrepubliek China zou koesteren, evenals van het reëel risico op ernstige schade dat hij bij terugkeer aldaar mogelijks zou lopen, stelt de Raad op grond van de hierna volgende motieven vast dat India *in casu* terecht werd beschouwd als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2.1. Inzake de vereiste van toegang tot het eerste land van asiel.

Verzoeker verklaarde in India in het bezit te zijn van een wettelijke verblijfsvergunning en daartoe een identiteitsdocument (RC) te hebben verkregen (gehoorverslag pp. 7-8). Verzoeker verklaarde India te hebben verlaten met gebruik van een eigen en authentiek reisdocument dat door de Indiase overheid was uitgereikt (IC), doch stelt dat hij dat document na aankomst in Europa heeft afgegeven aan een 'smokkelaar' (*ibid.* p. 8-10). Verzoeker meent hierdoor dat hij niet langer over de juiste documenten beschikt om opnieuw tot India te worden toegelaten. Verzoeker baseert zich voor deze stelling op een rapport van een Zwitserse NGO waarin wordt gesteld dat "*een Tibetaanse vluchteling die India verlaat zonder IC of NORI zijn recht verliest om in India te verblijven*" (stuk B. 5). Verzoeker meent verder dat de commissaris-generaal een 'garantie' had moeten vragen aan India dat verzoeker over de mogelijkheid beschikt om terug te keren, hetgeen hij afleidt uit een richtlijn van het UNCHR (stuk B. 14).

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat een eventueel verlies van een IC, dan wel een illegale uitreis zonder IC, geen beletsel vormt om terug toegang te verkrijgen tot India. Zo wordt op p. 36 van het IC zelf verduidelijkt dat personen die niet langer over hun IC beschikken een duplicaat kunnen verkrijgen in de dichtstbijzijnde Indiase diplomatieke post. In een e-mail van de ambassade te Brussel aan CEDOCA werd bevestigd dat zij nieuwe IC's uitreiken aan Tibetanen die deze verloren zijn. Of de persoon in kwestie al dan niet met zijn IC, dan wel illegaal zou hebben gereisd, neemt de Indiase ambassade niet in beschouwing bij het faciliteren van hun terugreis naar India. Aan Tibetanen die zich in het buitenland zouden bevinden zonder een geldig IC, zoals *in casu* door verzoeker wordt beweerd, raden de Indiase autoriteiten aan om de nodige reisdocumenten aan te vragen bij hun diplomatieke posten alvorens op het vliegtuig naar India te stappen (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p 21-22). In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er niet in om op enige wijze aannemelijk te maken dat het voor hem onmogelijk is om de nodige documenten (IC met terugkeervisum) te verkrijgen om terug tot het Indiase grondgebied te worden toegelaten. Verzoeker verwijst weliswaar naar een rapport van een Zwitserse NGO waarin wordt gesteld dat "*een Tibetaanse vluchteling die India verlaat zonder IC of NORI zijn recht verliest om in India te verblijven*" (stuk B. 5), doch deze stelling is *in casu* niet van toepassing, gezien verzoeker India verliet met in acht neming van alle administratieve plichtplegingen en zijn IC slechts zou hebben afgegeven aan een 'smokkelaar' na aankomst in Europa, terwijl deze stelling daarenboven lijnrecht ingaat tegen de informatie van de commissaris-generaal, die gebaseerd is op rechtstreekse communicatie tussen CEDOCA en de Indiase ambassade. Uit die communicatie blijkt duidelijk dat de ambassade bij het uitreiken van duplicaten van een IC geen rekening houdt met de manier waarop de betrokkene India zou hebben verlaten (*ibid.* p.21). Waar verzoeker tot slot stelt dat de commissaris-generaal "*geen garantie heeft gevraagd*" aan India om verzoeker de mogelijkheid te geven naar India terug te keren, merkt de Raad op dat uit voormelde informatie duidelijk blijkt dat de Indiase consulaten actieve bijstand verlenen aan Tibetanen die hun IC zouden verloren hebben en hen voorzien van de nodige papieren om een terugkeer mogelijk te maken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de objectieve informatie van

de commissaris-generaal op gebrekkige of foutieve feitenvinding is gestoeld, noch slaagt hij erin om zelf met enig objectief stuk aan te tonen dat het bekomen van een geldig reisdocument voor hem onmogelijk zou zijn, te meer daar uit de door hem afgelegde verklaringen onmiskenbaar is gebleken dat hij over een verblijfsrecht in India beschikte gelet op het feit dat hij in het bezit was van een *Registration Card* (RC) en in het verleden reeds in het bezit gesteld was van een reisdocument (IC).

Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoekers bewering niet langer in het bezit te zijn van zijn IC, merkt de Raad op dat verzoeker in elk geval over de mogelijkheid beschikt om toegang te verkrijgen tot India, indien hij daartoe de nodige administratieve stappen onderneemt bij het Indiase consulaat.

2.3.2.2. Inzake de 'reële bescherming' van het eerste land van asiel.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat Tibetanen in India over een verblijfsrecht beschikken (RC) dat periodiek verlengbaar is, waardoor India als 'eerste land van asiel' kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat *i)* India geen lid is van de Vluchtelingenconventie is waardoor Tibetanen er niet van de bescherming kunnen genieten die door dat verdrag wordt aangeboden, *ii)* Tibetanen er geen doeltreffende doch slechts een precaire bescherming genieten, *iii)* de bescherming slechts tijdelijk is en niet duurzaam. Verzoeker meent hierdoor dat de bescherming die India aan de Tibetanen louter het "*de facto dulden*" van deze gemeenschap betreft, zonder evenwel duurzame wettelijke garanties te bieden, waardoor deze bescherming niet voldoet aan de voorwaarden van 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet en van artikel 26 van richtlijn 2005/85/EG.

Wat betreft verzoekers opmerking dat India de Tibetanen niet de vluchtelingenstatus kan aanbieden, gezien het land de Vluchtelingenconventie niet heeft ondertekend, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bescherming ook kan worden geboden indien de asielzoeker "*anderszins reële bescherming geniet, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement*". Uit dit wetsartikel blijkt dus nergens dat lidmaatschap van de Vluchtelingenconventie een voorwaarde zou zij van het bieden van reële bescherming. Uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt verder dat India, bovenop de wettelijke verblijfstatus die dat land aan Tibetanen biedt, bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulementprincipe door de '*Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees*' te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te erkennen als 'gebruikelijk internationaal rechtsprincipe'. Door het principe te beschermen via het 'Recht op Leven', opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen. Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refoulement van een Tibetaan met RC vanuit India naar China (*ibid.*, p. 18-19). In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er evenmin in om een concreet voorbeeld aan te halen waarbij een legaal verblijvende Tibetaan, die zoals verzoeker in het bezit is van een geldig RC, door India effectief werd gerepatriëerd naar China en overgedragen aan de autoriteiten van dat land. Waar verzoeker wijst op "*bronnen die melding maken van deportaties van Tibetanen naar China*" en daartoe verwijst naar stuk B. 5 gevoegd bij zijn verzoekschrift, stelt de Raad vast dat geen van de vermelde gevallen slaan op een effectief uitgevoerde repatriëring van een Tibetaan met geldig RC.

Wat betreft verzoekers stelling dat Tibetanen in India geen doeltreffende doch slechts een precaire bescherming genieten, die zich louter beperkt tot het *de facto* dulden van de Tibetaanse gemeenschap op haar grondgebied terwijl er geen wettige garantie bestaat dat deze bescherming zal verminderen en uiteindelijk verdwijnen, herhaalt de Raad vooreerst dat Tibetanen thans genieten van een grondwettelijke waarborging van het non-refoulementprincipe en merkt de Raad verder op dat de objectieve informatie van de commissaris-generaal daarentegen wijst op een versteviging van de verblijfsrechtelijke positie van de Tibetanen. Zo krijgen Tibetanen die al twintig jaar in India wonen tegenwoordig een RC met geldigheid van 5 jaar (*ibid.*, p. 11). In zoverre verzoeker er in zijn verzoekschrift tenslotte op wijst dat "*de gevolgen van het niet bezitten van een RC zeer ernstig zijn en het risico inhouden van gevangenneming en uitwijzing naar Tibet*", wijst de Raad erop dat verzoeker luidens zijn verklaringen in het bezit was van een RC en dat hij bij terugkeer zijn verblijfsrecht aldaar terug kan opnemen. Zo worden op de website van het Indiase "*Bureau of Immigration*" concrete instructies gegeven over de administratieve stappen die Tibetanen dienen te ondernemen die terugkeren uit het buitenland en die de termijn voor hernieuwing van hun RC (gedurende hun verblijf in het buitenland) zouden hebben laten verstrijken (*ibid.* p. 11).

Wat betreft verzoekers stelling dat de beschermingsstatus van Tibetanen slechts tijdelijk is en daardoor geen "*recht is voor permanent wettig verblijf*", merkt de Raad op dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat aan de verlenging van de geldigheid van het verblijfsrecht en de

verblijfsdocumenten van Tibetanen geen voorwaarden gekoppeld zijn en dat de verlenging in de praktijk een formaliteit betreft die “gemakkelijk” verloopt. Dit blijkt uit verklaringen van de Indiase autoriteiten en van Tibetanen zelf, afgelegd ten overstaan van enkele leden van een CEDOCA-missie. Verder onderzoek door CEDOCA wees uit dat er momenteel voor geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt een risico bestaat dat zijn verblijfsrecht, noch de verlenging daarvan, geweigerd wordt. Wie zijn hernieuwing te laat aanvraagt kan weliswaar geconfronteerd worden met officiële waarschuwingen en boetes, doch de informatie van de commissaris-generaal bevat geen enkele aanwijzing dat het verstrijken van de geldigheid van het RC zou kunnen resulteren in een weigering van verlenging van het verblijfsrecht. De procedure van verlenging verloopt “*routineus en gesmeerd*”, terwijl er geen voorbeelden bekend zijn van Tibetanen aan wie momenteel een verlenging zou worden geweigerd. In tegendeel er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden en “*dat alle leden van de grote Tibetaanse gemeenschap in en rond Dharamsala inderdaad jaarlijks hun RC gaan laten verlengen op het lokale politiecommissariaat en dat dit routineus en gesmeerd verloopt (...) Niemand verklaarde tijdens de Cedocamissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden*”. Bovendien kan “*wie nalaat zijn RC tijdig te laten vernieuwen mogelijk officiële waarschuwingen en boetes*” krijgen maar ook “*De CTA voorziet in ieder geval bijstand voor alle Tibetanen die moeilijkheden zouden ervaren bij hun registratie of "RC renewal". Aanbevelingsbrieven en praktische bijstand (vb. in geval van leeftijd of taalproblemen) zijn gratis. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA steevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt*” (*ibid.*, p. 14-15). Aldus is er geen sprake van een tijdelijk beperkt verblijf, doch van een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat deze informatie op incorrecte feitenfinding is gestoeld, noch om zelf met enig stuk aan te tonen dat personen in zijn situatie, zijnde Tibetanen die bij het verlaten van India in het bezit waren van een geldige verblijfsvergunning, een risico zouden kunnen lopen op een weigering van terugkeer of hernieuwing van hun verblijfsrecht. Hoewel niet van onbepaalde duur, betreft het verblijfsrecht dat India aan de Tibetanen biedt een verblijfsrecht dat vrij en zonder enige voorwaarde verlengbaar is, gesteld dat de persoon in kwestie daartoe zelf de nodige administratieve stappen onderneemt. Hierdoor voldoet dit verblijfsrecht in de praktijk aan de voorwaarden van ‘reële bescherming’ in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker, indien hij daartoe de nodige administratieve stappen vervult, bij terugkeer naar India kan beschikken over een wettelijke verblijfstatus die zonder enige voorwaarde verlengbaar is, en dat hij bijkomend over een grondwettelijke bescherming van het non-refoulement-beginsel kan rekenen. Hierdoor voldoet de bescherming die India aan verzoeker biedt aan de voorwaarden voor ‘reële bescherming’ in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet en aan de criteria die daarvoor in artikel 26 van richtlijn 2005/85/EG worden gesteld.

2.3.3. Inzake verzoekers vrees voor vervolging en risico op ernstige schade ten aanzien van zijn eerste land van asiel.

Verzoeker verklaarde India te hebben verlaten gezien hij zijn in Tibet levende moeder wilde bezoeken. Dit zou onmogelijk zijn met zijn door India uitgereikte identiteits- en reispapieren, doch wel met het reisdocument dat hij via het verwerven van de Belgische nationaliteit zou verkrijgen. De commissaris-generaal kon terecht opmerken dat dit migratiemotief geen enkel verband houdt met de criteria voor het bekomen van de vluchtelingenstatus, noch met die van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker gaf nog aan twee maal bestolen te zijn geweest door Indiërs, doch dit gegeven betreft een louter gemeenrechtelijk probleem met derden dat daarom als dusdanig evenmin enig verband houdt met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt verder dat dat Tibetanen in India toegang hebben tot politie en gerecht (*ibid.* p. 26), waardoor vaststaat dat Tibetanen kunnen rekenen op de bescherming van hun eerste land van asiel. Uit de verklaringen die verzoeker ten overstaan van de commissaris-generaal aflegde blijken dan ook geen elementen die erop wijzen dat verzoeker zijn eerste land van asiel, India, zou hebben ontvlucht uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch omdat hij daar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker bijkomend dat Tibetanen leven in overbevolkte kolonies in moeilijke leefomstandigheden, zonder het gewaarborgde recht zich te kunnen verplaatsen in dat land. Tibetanen zouden er gebukt gaan onder talrijke beperkingen op hun menselijke rechten en vrees voor hun leven en hun vrijheid, nu zij geconfronteerd worden met willekeurige opsluitingen en talrijke discriminaties. Verzoeker merkt verder op dat “*hun rechten en vrijheden beperkt worden op algemene wijze*”, in het

bijzonder het *“recht op vrije meningsuiting, vereniging, verplaatsing, arbeid, onderwijs en eigendom”*. Verzoeker meent tot slot dat de fysieke integriteit en veiligheid van Tibetanen te India worden bedreigd door Indiërs. Verzoeker verwijst voor dit alles naar de stukken die hij bij zijn verzoekschrift voegt. Tot slot merkt verzoeker op dat het cedoca-rapport waarop de commissaris-generaal haar oordeel baseert tot stand gekomen is op basis van gebrekkig onderzoek en dat *“talrijke beschikbare bronnen op het internet de besluiten van dit rapport tegenspreken”*.

De Raad merkt vooreerst op dat de schrijvende situatie die in het verzoekschrift wordt schetst geen weerslag vindt in de verklaringen die verzoeker in de loop van zijn asielpcedure heeft afgelegd. Ten aanzien van die algemene situatie van Tibetanen in India en de rapporten die verzoeker ter staving daarvan bijvoegt, merkt de Raad op dat het louter verwijzen naar algemene informatie op zich geen vrees voor vervolging, noch een risico op ernstige schade vermag aan te tonen in verzoekers hoofde, nu een dergelijke vrees of risico uit zijn eigen verklaringen niet blijkt. In zoverre verzoeker wijst naar schrijvende situaties voor Tibetanen zonder RC stelt de Raad vast dat verzoeker zich daar niet dienstig op kan beroepen, gezien hij aan de commissaris-generaal expliciet had verklaard wel over een geldig RC te beschikken en uit de hoger geciteerde landeninformatie onomstotelijk blijkt dat hij dit document bij terugkeer opnieuw kan bekomen. Verzoekers beweringen aangaande de precare levensomstandigheden van de Tibetaanse gemeenschap staan verder haaks op de levensomstandigheden die blijken uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Daaruit blijkt onder meer dat de Tibetanen in de regio's waar zij zich gevestigd hebben in een betere socio-economische situatie verkeren dan de Indiase staatsburgers zelf, hetgeen door die laatsten als onrechtvaardig wordt gevoeld. Het *“economische succes”* van de Tibetaanse gemeenschap zou te wijten zijn aan *“de massale influx van buitenlandse hulp, het teruggestuurde geld van familieleden, het hoge opleidingsniveau van de Tibetaanse gemeenschap en het voor handen zijn van moderne technologie in die gemeenschap”* (*ibid.*, p. 22'). Wat betreft de algemene juridische situatie voor Tibetanen met een legale verblijfstatus in India, zoals verzoeker, merkt de Raad tot slot op dat de 'discriminatoire' maatregelen die in India zouden gelden ten opzichte van de Tibetaanse gemeenschap niet expliciet gericht zijn tegen de Tibetaanse gemeenschap *an sich*, doch louter een uiting zijn van diverse rechten die worden toegekend aan Indiase staatsburgers enerzijds en wettelijk verblijvende buitenlanders anderzijds, zoals een beperktere toegang tot de publieke jobmarkt en het verwerven van onroerende goederen. Het loutere feit dat er een verschil in rechten bestaat tussen Indiase staatsburgers en personen die de Indiase nationaliteit niet hebben houdt geen 'vervolging' in zoals bedoeld onder de Vluchtelingenconventie, noch ernstige schade' in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. In zoverre verzoeker stelt dat de RC Tibetanen *“slechts toelaat te leven in een bepaald deel van India – de kolonies – en dat zij de toelating nodig hebben van de lokale autoriteiten om naar elders in het binnenland te reizen”*, merkt de Raad op dat verzoeker deze stelling met geen enkel stuk kan staven. Verzoeker verwijst weliswaar naar stuk B. 5, gevoegd bij zijn verzoekschrift, doch uit dat stuk kan slechts worden afgeleid dat Tibetanen met RC het recht hebben om te reizen (Stuk B. 5, p. 3). Evenmin uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier kan worden afgeleid dat het verblijfsrecht van het RC beperkt zou zijn tot slechts enkele delen van India. Er is weliswaar een registratieplicht voor wie wil verhuizen naar een ander district, doch uit de informatie blijkt niet dat hieraan voorwaarden verbonden zijn, of dat een aanvraag tot registratie zou worden geweigerd (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p 10). Voor wat betreft de inperking van de vrije meningsuiting en het recht op vereniging voor Tibetanen die anti-Chinese demonstraties houden kan worden vastgesteld dat verzoeker nooit eerder verklaard heeft aan dergelijke acties te hebben deelgenomen. Voor wat betreft het recht op arbeid merkt de Raad op dat de RC toegang verschaft tot de private arbeidsmarkt in India (*ibid.* p. 26). Het gebeurlijk voorkomen van werkloosheid binnen de Tibetaanse gemeenschap is een louter algemeen socio-economisch probleem dat op zich geen verband houdt met de criteria voor bescherming vervat in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. In zoverre verzoeker verwijst naar bedreiging van de fysieke integriteit merkt de Raad op dat dit evenmin blijkt uit de verklaringen van verzoeker en dat een systematische vervolging van de Tibetaanse gemeenschap door Indiase staatsburgers niet blijkt uit de objectieve informatie van verweerder. Wat betreft het recht op onderwijs blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat de Tibetanen toegang hebben tot het reguliere Indiase schoolsysteem, inclusief de universiteiten (*ibid.* p. 25-26). Wat betreft discriminatoire gevoelens jegens de Tibetanen bij andere Indiase bevolkingsgroepen blijkt uit de informatie van de commissaris-generaal dat er geen informatie bekend is die aangeeft dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot politie en gerecht (*ibid.* p. 26). In zoverre verzoeker tot slot de cedoca-informatie zelf bekritiseert en zegt dat deze op basis van gebrekkig onderzoek tot stand is gekomen en in strijd lijkt met talloze internetbronnen, merkt de Raad op dat dit algemene kritiek betreft en dat verzoeker nalaat te preciseren welke bepaling foutief zou zijn, wat niet dienstig is. Verzoeker slaagt er aldus niet in om aan te tonen dat de algemene situatie voor

Tibetanen te India dermate precair is dat zij oploopt tot 'vervolging' of 'ernstige schade' in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, en dit noch omwille van de socio-economische omstandigheden van de Tibetaanse gemeenschap, noch omwille van het andere juridische regime waaraan zij als ingezetenen zonder de Indiase nationaliteit zijn onderworpen.

2.3.4. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar zijn eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat hij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER